

Kulin Borbála

FÉL ÓRA SZÉLCSEND

Van az a terasz ott a riviérán,
a sárga napernyők alatt, a vendéglő előtt,
ahol beszűkül kissé a macskaköves utca, majd kitágul
az öreg toronynál a téren.
Itt ülünk; a hegyek árnyéka nem ér itt véget,
de már érezni a tengert. Nap süt,
morajló tömeg, pergő szemek
a homokóra nyakán.
Észrevétlen folyik át délelőtt
a délutánba. Koktélt tölt a pincér.

El kellene ezt mondanom neked.
El kellene tudnom ezt valahogy mondani,
hogy a hegyek árnyéka még véget sem ér, de már
elkezdődik a tenger.
Hogy figyelj: egyetlen lélegzetvétellel oson át rajtunk a dél.
Nincs szél, most leselkedj,
amíg a pincér tölt karcsú, áttetsző poharunkba,
nincs mire várni, nincs félni mitől,
csukott szemmel fordulj a napba,
a világ érthetetlen, lüktető mantra,
idegen beszéd.
De jó, hogy itt vagy.

Itt vagy,
hirtelen csörren a villád,
ahogy kitörsz a néma fegyelemből.
„fél órája ülünk itt hullacsendben,
fél órája. Direkt mértem az időt!”

Hitel, 2018/3.